

ΧΑΡΗΣ ΚΑΜΠΟΥΡΙΔΗΣ «Επανεμφάνιση του ρεαλισμού» «Τα Νέα», 31 Οκτωβρίου 1986.

Ο ρεαλισμός έχει στην ελληνική ζωγραφική μια σημαντικότερη ιστορία. Όταν ο Μαλέας ζωγράφιζε τα τοπία του, ο Μόραλης ή ο Τσαρούχης τα γυμνά ανθρώπινα μοντέλα ή τ' αντικείμενα, αντίστοιχα ο Βασιλείου την καθημερινότητα τού δρόμου ή οι νεότεροι (Κανακάκης, Βαλαβανίδης, Μπότσογλου, Ψυχοπαίδης, Κατζουράκης κ.ά.) τα βιομηχανικά αντικείμενα ή την άμεση καθημερινότητα της φωτογραφικής εικόνας, η ελληνική τέχνη κέρδιζε μερικές απ' τις ευτυχέστερες στιγμές της, Φαίνεται πως η αναφορά στο απτό και συγκεκριμένο, όσο και στους τρόπους παράστασής του στον πίνακα, δεν είναι μόνο ένας πετυχημένος τρόπος ζωγραφικής πειθαρχίας ή έρευνας, αλλά και μια διέξοδος προς έναν εκφραστικό αυτοπροσδιορισμό. Πολύ περισσότερο ίσως σ' εποχές που ο καλλιτεχνικός μεταπρατισμός και εκμοντερνισμός είναι ο κανόνας. Ευχάριστο λοιπόν να επισημαίνει κανείς περιπτώσεις νέων ζωγράφων που κρατούν στις μέρες, μας μια ασκητική σχέση με την τέχνη τους και που επιδιώκουν την εκφραστική τους αυτονομία, μεθοδικά και μέσα από διάλογο με το απτό και συγκεκριμένο. Ο Μάρκος Καμπάνης («Αίθουσα Τέχνης Αθηνών» ,ως 8/11) είναι μια τέτοια περίπτωση: -ενώ με τον Γ. Χατζημιχάλη που ανήκει στο ίδιο κλίμα, δεν μπορέσαμε, δυστυχώς, ν' ασχοληθούμε πέρσι που εξέθετε. Τα έργα τού Καμπάνη είναι τοπία ή νεκρές φύσεις, τοπία του ελληνικού χώρου και σύνολα από αντικείμενα της καθημερινότητας ή του εργαστηρίου. Η θεματολογία ωστόσο, δεν είναι παρά η αφορμή της δουλειάς του, ενώ το ζητούμενο, κάθε φορά είναι η άμεση επαφή (και απόδοση) των οπτικών χαρακτηριστικών της. Όσο δηλ. κι αν πρόκειται για μια ζωγραφική κατ' εξοχήν εικονογραφική, ό ίδιος ο μηχανισμός αναπαράστασης είναι το ζητούμενο. Οι κα-θαρές φόρμες των έργων του Καμπάνη αποδεικνύουν πρώτα απ' όλα ένα εύστοχο βλέμμα, κρύβουν όμως πίσω τους θέαση εσωτερική, στοχαστική, αποκαλυπτική στο αποτέλεσμά της, παρά την πειθαρχία και τη μεθοδικότητα που τις παράγουν. Και φθάνουν καμιά φορά σε σεμνό διάλογο με τον Μαλέα ή τον πρώιμο Μόραλη, ενώ δεν αγνοούν τον Βερμέερ ή τη μετά - την – ποπ, ανάλογη αγγλική ζωγραφική. Παρόλο που ο νέος αυτός ζωγράφος δεν έχει ακόμη μορφοποιήσει όλο το εύρος των αναζητήσεών του (όσες αυτή η έκθεση καταθέτει ή και προεξαγγέλλει), ο μεθοδικός τρόπος πού ως τώρα πραγματώνει τις προθέσεις του, δείχνει πώς γρήγορα θα συμμετέχει στις σημαντικότερες γραμμές μιας ζωγραφικής γενιάς που τώρα ωριμάζει ...